

Sygn. akt V ACa 555/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Namirska
Sędziowie:	SA Zofia Kołaczyk SO del. Katarzyna Sznajder (spr.)
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództw B. Ś.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego (...)

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 4 marca 2016r., sygn. akt I C 171/15

1. prostuje w komparycji zaskarżonego wyroku oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że w miejsce zapisu „sprawy z powództwa” wpisuje „sprawy z powództw”;
2. oddala apelację;
3. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.620 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Katarzyna Sznajder	SSA Wiesława Namirska	SSA Zofia Kołaczyk
-----------------------------	-----------------------	--------------------

Sygn. akt V ACa 555/16

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w (...) toczyły się dwie sprawy z powództwa B. Ś. przeciwko Skarbowi Państwa -Prezesowi Sądu Okręgowego w (...), które w trybie art. 219 k.p.c. zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Powód domagał się usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych będących konsekwencją niewłaściwej pracy sędziów Sądu Okręgowego w (...) G. T., M. S. i M. M. działających jako skład w postępowaniu VI Kz 110/15 poprzez:

-złożenie oświadczenia wydrukowanego na papierze firmowym pozwanego, podpisanego przez Prezesa Sądu Okręgowego w (...), poprzez zlecenie zamieszczenia zeskanowanej, elektronicznej, kolorowej wersji tego oświadczenia, na własny koszt, na stronie internetowej wydawnictwa (...) przepraszającego B. Ś. o następującej treści: „Prezes Sądu Okręgowego w (...) działający w imieniu Skarbu Państwa, niniejszym przeprasza Pana B. Ś. na naruszenie Jego dobra osobistego, jako konstytucyjnego prawa do działania sądu zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, które przekroczone zostało przez nieprawidłową pracę sędziów G. T., M. S. i M. M.. Niniejsze oświadczenie jest publikowane w rezultacie przegranego procesu sądowego” w podpisie Prezes Sądu Okręgowego w (...)

- przesłanie oświadczenia o treści wskazanej powyżej, wydrukowanego na papierze firmowym pozwanego i podpisanego przez powyżej wskazanego, listem poleconym za pośrednictwem poczty ze wskazaniem jako adresata B. Ś. na adres G. ul: (...)

- uchylenie skutków prawnych Postanowienia Sądu Okręgowego w (...) o sygnaturze VI Kz 110/15 z dnia 6 maja 2015 roku i nakazanie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...) w terminie 14 od daty uprawomocnienia się wyroku sądu I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Ponadto powód domagała się również usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych będących konsekwencją niewłaściwej pracy sędziów Sądu Okręgowego w (...) K. C., K. F. i E. W. działających jako skład w postępowaniu VI Kz 109/15 poprzez:

-złożenie oświadczenia wydrukowanego na papierze firmowym pozwanego, podpisanego przez Prezesa Sądu Okręgowego w (...), poprzez zlecenie zamieszczenia zeskanowanej, elektronicznej, kolorowej wersji tego oświadczenia, na własny koszt, na stronie internetowej wydawnictwa (...) przepraszającego B. Ś. o następującej treści: „Prezes Sądu Okręgowego w (...) działający w imieniu Skarbu Państwa, niniejszym przeprasza Pana B. Ś. na naruszenie Jego dobra osobistego, jako konstytucyjnego prawa do działania sądu zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, które przekroczone zostało przez nieprawidłową pracę sędziów K. C., K. F. i E. W.. Niniejsze oświadczenie jest publikowane w rezultacie przegranego procesu sądowego” w podpisie Prezes Sądu Okręgowego w (...)

- przesłanie oświadczenia o treści wskazanej powyżej, wydrukowanego na papierze firmowym pozwanego i podpisanego przez powyżej wskazanego, listem poleconym za pośrednictwem poczty ze wskazaniem jako adresata B. Ś. na adres G. ul:(...)

- uchylenie skutków prawnych Postanowienia Sądu Okręgowego w (...) o sygnaturze VI Kz 109/15 z dnia 18 marca 2015 roku i nakazanie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...) w terminie 14 od daty uprawomocnienia się wyroku sądu I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądania wskazał, że zostały naruszone jego dobra osobiste w postaci prawa do rzetelnych informacji, prawa do sądu i prawa do prawidłowej procedury, a oszustwo zawodowe godzi w jego dobre imię i podważa zaufanie konieczne do wykonywania przez niego czynności w obrocie gospodarczym. Powód wskazywał, że Sąd Okręgowy w (...) wydał postanowienie w przedmiocie rozpoznania zażalenia oskarżonego W. S. na postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 19 stycznia 2015 roku w sprawie II K 1113/13, w którego treści wskazał, że zażalenie na to postanowienie złożył jedynie W. S. i orzeczenie to uprawomocniło się w stosunku do B. Ś.. Stwierdzenie to stanowi poświadczenie nieprawdy w dokumencie urzędowym albowiem B. Ś. zaskarżył przedmiotowe postanowienie w przepisany terminie(VI Kz 110/15).

Kolejnego naruszenia dopuścił się sąd w dniu 18 marca 2015 roku kiedy to wydał postanowienie w przedmiocie rozpoznania zażalenia oskarżonego B. Ś. na zarządzenie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 22 grudnia 2014 roku,

którym zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy. Zaskarżonym zarządzeniem Sąd Rejonowy w (...) odmówił przyjęcia zażalenia B. Ś. na postanowienie z dnia 28 listopada 2014 roku o wyznaczeniu biegłych lekarzy psychiatrów w którym nie wskazano imiennie lekarzy, którzy mają dokonać badania lekarskiego(VI Kz 109/15).

Pozwany wniósł o oddalenie obu powództw i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wskazując, że prawo do sądu i prawidłowej procedury sądowej ewentualnie rzetelnej informacji nie stanowi dobra osobistego jako wartości o charakterze niemajątkowym ściśle związanym z człowiekiem. Nadto argumentował, że działania pozwanego nie były bezprawne, podjęte były w oparciu o obowiązujące przepisy kodeksu postępowania karnego.

Zaskarżonym wyrokiem sąd oddalił powództwa i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania w oparciu o treści art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490) w związku z art. 11 pkt 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.(Dz. U. 2013.1150) za każdą ze spraw.

Rozstrzygnięcie poprzedził ustaleniem, że w dniu 6 maja 2015 roku w postępowaniu Kz 110/15 toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...) zostało wydane postanowienie po rozpoznaniu zażalenia z dnia 26 stycznia 2015 roku wniesionego przez oskarżonego W. S. na postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 19 stycznia 2015 roku sygn. akt II K 1113/13 w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania, w którym utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie. W treści uzasadnienia wskazano, że zaskarżone orzeczenie uprawomocniło się bez zaskarżenia w stosunku do B. Ś.. Postanowienie to zostało wydane w składzie: SSO G. T., SSO M. S. i SSO M. M.. Pisząc uzasadnienie sąd nie mógł wiedzieć, że powód pismem z dnia 24 lutego 2015 roku nadanym w dniu 24 lutego 2015 roku złożył zażalenie na postanowienie z dnia 19 stycznia 2015 roku. Zażalenie powoda wpłynęło do Sądu Rejonowego w (...) w dniu 2 marca 2015 roku i zostało złożone do akt

zastępczych celem ustalenia terminowości jego wpływu. Zarządzeniem z dnia 14 maja 2015 roku zostało przekazane do Sądu Okręgowego i rozpoznane przez ten sąd.

W zakresie drugiego z żądań sąd ustalił, że postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w (...) powołał dwóch psychiatrów celem wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego B. Ś.. Zarządzeniem z dnia 22 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w (...) odmówił przyjęcia zażalenia powoda z dnia 17 grudnia 2014 roku na postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 28 listopada 2014 roku. W dniu 18 marca 2015 roku w postępowaniu Kz 109/15 toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...) zostało wydane postanowienie po rozpoznaniu zażalenia oskarżonego B. Ś. z dnia 22 stycznia 2015 roku na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Rejonowego w (...)z dnia 22 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 1113/13 w przedmiocie odmowy przyjęcia środka odwoławczego, w którym utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie. Postanowienie zostało wydane w składzie SSOK. C., SSO K. F., SSO E. W..

W tak ustalonym stanie faktycznym wskazując na brzmienie przepisów art. 23 k.c. i art. 24 k.c. oraz 448 k.c. a także orzecznictwo Sądu Najwyższego sąd uznał, że to na powodzie spoczywa ciężar wykazania naruszenia dóbr osobistych. Dla przypisania odpowiedzialności pozwanemu koniecznym było spełnianie przesłanek określonych tymi przepisami a mianowicie musi dojść do naruszenia dóbr osobistych a działania naruszające dobra osobiste muszą być bezprawne. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. na powodzie ciążył obowiązek wykazania naruszenia dóbr osobistych natomiast wobec domniemania bezprawności zachowania naruszającego takie dobra to pozwany musi udowodnić, że zachodziły okoliczności, które wyłączały bezprawność jego działania. Uzasadniając swoje stanowisko sąd wskazał, że do wypełnienia tego obowiązku po stronie powoda nie doszło ponieważ powód powoływał się jedynie na naruszenie konstytucyjnego prawa do sądu rozumianego jako prawo obywatela do stosowania wobec niego procedury prawnej wynikającej z przepisów obowiązującego prawa czy też prawa do rzetelnej informacji. Sąd przywołał uzasadnienie pozwów w którym powód wskazał również, że w wyniku wydania postanowienia z dnia 18 marca i 6 maja 2015 roku nastąpiło naruszenie jego dobrego imienia co zdaniem sądu również nie miało miejsca albowiem zarówno w

orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie ugruntowane jest stanowisko, że ocena zniesławiającego charakteru wypowiedzi nie może być dokonywana według subiektywnej, indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się nią dotknięta, lecz według kryterium obiektywnego, uwzględniającego

reakcje przeciętnego, rozsądnego człowieka (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1971 r., II CR 455/71, OSNCP 1972, nr 4, poz. 77, z dnia 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1990, nr 9, poz. 330, z dnia 11 września 1997 r., III CKN 164/97, niepubl., z dnia 23 lutego 2001 r., II CKN 396/00, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00, niepubl., z dnia 4 lutego 2005 r., II CK 578/04, niepubl. oraz z dnia 21 września 2006 r., I CSK 118/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 77).

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2010 r., V CSK 19/10 (OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 37), o zniesławiającym charakterze wypowiedzi nie decyduje jej skutek w postaci reakcji otoczenia powoda, wyrażającej się zmianą w nastawieniu do niego; chodzi wyłącznie o opinię znajdującą wyraz w poglądach ludzi rozsądnie i uczciwie myślących. Należy zatem badać każdorazowo, czy określona wypowiedź mogła nie tylko u adresata, ale u przeciętnego, rozsądnie zachowującego się człowieka wywołać negatywne oceny i odczucia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 58/09, niepubl.).

Postanowienie z dnia 18 marca i 6 maja 2015 roku nie narusza czci w tym dobrego imienia i godności osobistej powoda. Część zewnętrzna (dobre imię) to opinia którą o danej osobie mają inni a część wewnętrzna (godność osobista) to poczucie osoby o swojej wartości. W niniejszym przypadku nie doszło do naruszenia zarówno dobrego imienia (wypowiedź nie była na forum publicznym a jej treść nie prowadzi do naruszenia dobrego imienia) jak i godności osobistej powoda. (jej treść nie prowadzi do naruszenia godności osobistej powoda).

Kierując się kryterium obiektywnym, zdaniem Sądu pierwszej instancji nie doszło do naruszeniem dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia i godności osobistej jak również działania pozwanego nie były bezprawne bowiem działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, nie są działaniem bezprawnym.

Sąd zwrócił uwagę na fakt, że przedmiotem rozpoznania w sprawie zakończonej wydaniem postanowienia z dnia 6 maja 2015 roku nie było zażalenie B. Ś.. Zażalenie powoda wpłynęło do Sądu Rejonowego w (...) w dniu 2 marca 2015 roku i zostało złożone do akt zastępczych celem ustalenia terminowości wpływu, podczas gdy zażalenie W. S. zostało na mocy zarządzenia z dnia 3 lutego 2015 roku przekazane do Sądu Okręgowego gdzie wpłynęło w dniu 9 marca 2015 roku. Oznacza to, że Sąd Okręgowy nie wiedział o wpływie zażalenia powoda w dniu 2 marca 2015 roku na postanowienie z dnia 19 stycznia 2015 roku. Nieprzekazanie zażalenia powoda wraz z zażaleniem W. S. było wynikiem konieczności zbadania przez Sąd Rejonowy terminowości złożonego zażalenia. Niezależnie od tego zażaleniu powoda został nadany bieg

i zostało ono rozpoznane przez Sąd Okręgowy. Zatem niezależnie od zapisu w treści uzasadnienia postanowienia z dnia 6 maja 2015 roku, że „zaskarżone orzeczenie uprawomocniło się bez zaskarżenia w stosunku do B. Ś. „, nie można Sądowi Okręgowemu przypisać bezprawności a zapis ten nie wpłynął w żaden sposób na prawa powoda do rozpoznania jego zażalenia przez sąd II instancji.

Analogicznie Sądowi Okręgowemu w (...) przy wydawaniu postanowienia z dnia 18 marca 2015 roku nie można przypisać bezprawności. Postanowienie z dnia 18 marca 2015 roku zostało wydane w oparciu o obowiązujące przepisy kodeksu postępowania karnego. Rozpoznając zażalenie powoda na zarządzenie Prezesa Sądu Rejonowego w (...) z dnia 22 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy dokonał badania wyłącznie kwestii formalnych, związanych z wywiedzionym przez B. Ś. środkiem zaskarżenia. Kwestie merytoryczne dotyczące kwestionowanego przez powoda postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia 28 listopada 2014 roku o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych nie były i w ogóle nie mogły być przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy z uwagi na niezaskarżalność postanowienia o powołaniu biegłych celem wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego.

Zgodnie natomiast z art. 93 § 1 k.p.k. jeżeli ustawa nie wymaga wydania wyroku, sąd wydaje postanowienie. W myśl § 2 w kwestiach nie wymagających postanowienia prezes sądu, przewodniczący wydziału, przewodniczący składu orzekającego albo upoważniony sędzia wydają zarządzenia. Oznacza to, że zarządzenia wydaje się w kwestiach niewymagających postanowienia. W postępowaniu sądowym zarządzenia mogą wydawać: prezes sądu, przewodniczący wydziału i upoważniony sędzia, a na rozprawie i posiedzeniu również przewodniczący składu orzekającego. W orzecznictwie przyjmuje się, że wskazane podmioty mogą zastępować się przy wydawaniu zarządzeń. W sytuacji zatem, gdy określony przepis przyznaje kompetencję do wydania zarządzenia prezesowi sądu, jego uprawnienia w tym zakresie mogą realizować także przewodniczący wydziału i upoważniony sędzia (zob. SN II KZ 2/06, OSNKW-R 2006, poz. 617; SN II KZ 24/05, LEX nr 151700; SN II KZ 23/05, LEX nr 151698; SN IV KZ 34/06, OSNKW-R 2006, poz. 1657; SN III KZ 31/10, OSNKW-R 2010, poz. 800; tak też P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks..., 2007, t. I, s. 511). W orzecznictwie przyjmuje się, że rozciąga się to również na zastępcę przewodniczącego wydziału, którym jest zawsze sędzia wyznaczony do stałego zastępowania przewodniczącego wydziału (SN IV KZ 68/07, OSNKW-R 2007, poz. 1930)

Nie budzi zatem wątpliwości, że przepis art. 93 § 2 k.p.k. pozwala na przyjęcie, że podmioty w nim wymienione mogą się nawzajem zastępować w wykonywaniu kompetencji polegającej na wydawaniu zarządzeń i dotyczy to zarządzenia z dnia 22 grudnia 2014 roku. Strona natomiast ma prawo do uzyskania informacji, czy dana osoba, która wydała decyzję procesową (SSR I. P. czy też przewodniczący SSR M. H.), jest uprawniona do jej wydawania w określonym sądzie, w tym i np. czy jest to prezes sądu, przewodniczący wydziału lub jego zastępca ale nie może powoływać się na niedoręczenie jej aktu dającego tej osobie upoważnienie do rozstrzygania w określonych kwestiach, ani żądać udostępnienia jej takowego (por. np. postanowienie SN z dnia 19 marca 2009 r., III KZ 15/09).

W niniejszym przypadku nie można zatem twierdzić, że zarządzenie zostało wydane przez osobę do tego nieuprawnioną. Nie występuje jakakolwiek bezprawność albowiem przepis art. 93 § 2 k.p.k. pozwala na przyjęcie, że podmioty w nim wymienione mogą się nawzajem zastępować w wykonywaniu kompetencji polegającej na wydawaniu zarządzeń w określonych kwestiach.

Apelacje od wyroku wniósł powód domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Skarżącym zarzucił nie rozpoznanie przez sąd istoty sprawy a także naruszanie przepisów proceduralnych to jest art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że dowody zawnioskowane przez powoda w postaci dokumentu tożsamości SSR I. P. oraz upoważnienia prezesa Sądu Rejonowego dla SSR M. H. i SSR I. P. zmierzają do przedłużenia postępowania i nie mają znaczenia dla sprawy a także art. 244 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. poprzez przyjęcie, że możliwość zwalczania domniemania zgodności z prawdą dokumentu urzędowego nie dotyczy orzeczenia sądu. Powód zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. i art. 417 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powód nie wykazał bezprawnego naruszenia jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego w obu połączonych sprawach.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego skutku w postaci wzruszenia zaskarżonego wyroku. Ustalenia faktyczne znajdują w całości oparcie w zgromadzonych dowodach, które poddano ocenie spełniającej wymogi wynikające z treści art. 233 § 1 k.p.c., stąd Sąd Apelacyjny akceptuje powyższe ustalenia i czyni je własnymi.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego podnoszone przez pozwanego zmierzające w istocie do wykazania błędu w ustaleniach faktycznych na skutek oddalenia przez sąd dowodów wnioskowanych przez powoda są całkowicie bezzasadne. Sąd nie jest obowiązany bowiem do uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych, przeprowadza tylko te dowody które są niezbędne do dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy(art. 227 k.p.c.)

Granice obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Nadto, przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. O tym, które z faktów podnoszonych przez strony będą miały taki charakter, decydują normy prawa materialnego, które w postępowaniu mają zostać urzeczywistnione. Te z kolei ustala sąd na podstawie twierdzeń powoda, przytaczanych dla uzasadnienia zgłaszanego w postępowaniu żądania. Istotne znaczenie mają zatem jedynie te fakty, które odpowiadają hipotezom tych przepisów prawa materialnego, które mają zastosowanie w sprawie. Zatem podstawa prawna żądania determinuje kierunek i zakres czynności dowodowych, a tym samym decyzję o uwzględnieniu bądź oddaleniu poszczególnych wniosków dowodowych. Powód domagał się ochrony prawnej w związku z - jak twierdził, bezprawnym naruszeniem dóbr osobistych. Wnioskowane przez niego dokumenty w postaci dowodu tożsamości sędziego orzekającego w Sądzie Rejonowym w (...) czy też dokument upoważnienia udzielonego przez Prezesa tego Sądu dla sędziów wydających stosowne zarządzenia czy orzeczenia nie ma znaczenia dla ustalenia istotnych elementów w świetle przepisów art. 23 i 24 k.c., które to normy prawne mają zastosowanie dla oceny zasadności powództwa o ochronę dóbr osobistych w kształcie nadanym żądaniem pozwu. Brak również podstaw do kwestionowania stanowiska sądu, że w trybie art. 252 KPC, że nie można kwestionować treści orzeczeń sądowych, gdyż one mogą być podważane jedynie w ramach środków zaskarżenia a jak wynika dodatkowo z treści apelacji powód nie kwestionował samej treści orzeczeń a jedynie uznawał, że na skutek faktu, że zostały jego zdaniem wydane przez osoby nieuprawnione doszło do naruszenia jego dóbr osobistych co nie znajduje uzasadnienia w treści przepisów i w tym zakresie sąd odwoławczy podziela argumentację prawną powołaną przez sąd pierwszej instancji bez konieczności jej ponownego przytaczania.

Wbrew twierdzeniom apelacji słusznie sąd pierwszej instancji uznał, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W powołanym przepisie mowa jest o faktach mających istotne znaczenie dla

rozstrzygnięcia sprawy. O tym, co która strona ma udowodnić w procesie toczącym się przed sądem decyduje przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego. W rozpoznawanej sprawie, gdzie podstawą materialną były przepisy art. 23 i 24 k.c. prawidłowo sąd pierwszej instancji wskazał, że obowiązkiem powoda było wykazanie, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych na skutek działania pozwanego przy założeniu domniemania bezprawności, a zatem ciężar wykazania tego, że działanie nie było bezprawnego spoczywał na stronie pozwanej. Prawidłowo sąd pierwszej instancji uznał, że powód nie wykazał aby na skutek działań pozwanego doszło do naruszenia dóbr osobistych. Za Sądem Okręgowym przypomnieć należy, że nie każde prawo, nie każde uprawnienie człowieka może być utożsamiane z odpowiednim dobrem osobistym. Osobom fizycznym i prawnym służy wiele różnorodnych uprawnień. Spośród nich dobrami osobistymi człowieka są jedynie pewne wartości niematerialne, łączące się ściśle i trwale z jednostką ludzką. Przykładowe dobra osobiste wymienia art. 23 KC. Wśród nich znajdujemy zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko, wizerunek. Prawo do sądu, w tym także prawo do stosowania prawidłowej procedury stanowi niewątpliwie istotną gwarancję ochrony praw obywatelskich i jeden z fundamentów demokracji, nie stanowi jednakowoż dobra osobistego. Stąd próba dowodzenia przez powoda, że niezgodna ze stanem faktycznym o którym sąd nie mógł wiedzieć informacja dotycząca prawomocności postanowienia, czy też rozpoznanie środka odwoławczego powoda powołaniu narusza jego dobra osobiste było z góry skazane na niepowodzenie. Takie wnioski płyną również z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt II CSK 640/09, które w pełni podziela sąd orzekający a w którym wskazano, że: „Dobra osobiste, ujmowane są w kategoriach obiektywnych, jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem, decydujące o jego byciu, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Nierozerwalne związanie tych wartości, jako zespołu cech właściwych człowiekowi, stanowiących o jego walorach, z jednostką ludzką wskazuje na ich bezwzględny charakter, towarzyszący mu przez całe życie, niezależnie od sytuacji w jakiej znajduje się w danej chwili. Katalog dóbr osobistych, wymienionych w art. 23 KC, pozostających pod ochroną prawa cywilnego jest otwarty i wraz ze zm. stosunków społecznych mogą pojawiać się i znikać pewne dobra, co jednak nie oznacza, że należy do niego zaliczyć prawo do sądu.” Nie zostały naruszone również dobra osobiste w postaci dobrego imienia czy godności osobistej

powoda w sensie obiektywnym o czym również wypowiedział się sąd pierwszej instancji a co w pełni podziela sąd odwoławczy.

W sytuacji gdy Sąd Okręgowy ocenił zasadność roszczenia powoda w świetle poczynionych ustaleń oraz art. 23 i art. 24 § 1 KC, bezzasadny pozostaje podniesiony przez skarżącego zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, pojęcie nierozpoznania istoty sprawy interpretowane jest jako wadliwość rozstrzygnięcia polegająca na wydaniu przez sąd pierwszej instancji orzeczenia, które nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony z powodu bezpodstawnego przyjęcia, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Sytuacja tego rodzaju w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła, bowiem sąd przeanalizował żądanie powoda w kontekście poczynionych ustaleń faktycznych i obowiązujących przepisów prawa materialnego i prawidłowo uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 24 § 1 k.c. Fakt nie wykazania przez powoda, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powodował brak konieczności obalenia domniemania bezprawności zachowań pozwanego na marginesie jedynie należy zaznaczyć, że z pewnością działania pozwanego nie były bezprawne bowiem podjęte były w ramach porządku prawnego i dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa.

Z tych względów Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania odwoławczego w każdej z połączonych spraw sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 2 w zw. z § 10 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490) w związku z art. 11 pkt 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. (Dz. U. 2013.1150) to jest rozporządzenia obowiązującego w dniu wniesienia apelacji.

SSO del. Katarzyna Sznajder SSA Wisława Namirska SSA Zofia Kołaczyk